

Kainov ožiljak

Dejan Stojiljković, Vladimir Kecmanović

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Kainov ožiljak

Dejan Stojiljković , Vladimir Kecmanović

Kainov ožiljak Dejan Stojiljković , Vladimir Kecmanović

Roman o misiji Ive Andrića u nacističkoj Nemačkoj.

Proleće je 1939. godine i Evropa je na ivici novog rata. U Berlin, prestonicu nacističke Nemačke, kraljevina Jugoslavija šalje novog ambasadora. Reč je o vrsnom diplomati, uglednom intelektualcu i književniku Ivi Andriću. Dan nakon prijema kod vođe "hiljadugodišnjeg" Rajha Adolfa Hitlera, poslanik Andrić će na zgarištu ispred Berlinske opere pronaći knjigu pesama koja nosi naslov Kainov ožiljak. Napisao ju je austrijski nacista rođen u Bosni, misteriozno nestao u Noći dugih noževa. Istovremeno, prateći političke potrese u Evropi, kreću diplomatske i špijunske igre između Nemačke i Kraljevine Jugoslavije koje će imati tragičan ishod u potpisivanju Trojnog pakta, puću 27. marta i neminovnom ratu u kome će goreti cela Evropa. U srcu velikog zla, progonjen nemirima, nesanicom i žudnjom, rastrazan između dužnosti, ljubavi i moralnih dilema, ambasador Andrić će krenuti u potragu za zagonetnim zemljakom i tajnom njegove uklete knjige.

Roman Kainov ožiljak je istovremeno uzbudljiv politički triler, priča o nemogućoj ljubavi, potresna istorijska drama, parabola o ljudskosti u dehumanizovanom svetu, partija karata sa šavolom, faustovska dilema jednog velikog pisca i hipoteza o tome kako je nastao Andrićev roman Prokleta avlija.

Kainov ožiljak Details

Date : Published October 13th 2014 by Laguna

ISBN : 9788652116195

Author : Dejan Stojiljković , Vladimir Kecmanović

Format : Paperback 336 pages

Genre : Historical, Historical Fiction, Fiction

[Download Kainov ožiljak ...pdf](#)

[Read Online Kainov ožiljak ...pdf](#)

Download and Read Free Online Kainov ožiljak Dejan Stojiljković , Vladimir Kecmanović

From Reader Review Kainov ožiljak for online ebook

Dimitrije Vojnov says

Pročitao sam KAINOV OŽILJAK Vladimira Kecmanovića i Dejana Stojiljkovića. Tak roman se može tumačiti dvojako. Kao Stojiljkovićeva delo - reč je o skoro savršenom bestselleru za srpsko tržište. Kada bih mogao na osnovu utiska da procenim tržišnu sudbinu knjige, rekao bih da će KAINOV OŽILJAK nadjačati KONSTANTINOVO RASKRŠĆE. To je upravo ona vrsta nacionalno-istorijskog palpa koju Dejan Stojiljković savršeno pretvara u srborazrednu literaturu - pitko, klišetizirano, ne preterano inventivo u literarnom pogledu, natrpano istorijskim detaljima i fetišizacijom ljudi i deologija kojih više nema, a opet u dovoljnoj meri podvučeno stilemama koje su bile svojstvene nečemu ozbiljnom kako bi sve zamirisalo na "visoku književnost". Za neuku publiku, ovo je idealan roman da se malo obaveste o Andriću i Trećem Rajhu a da se usput i zabave, sa interludijima u kojima se gotovo parodično, ali za tu publiku sasvim uverljivo, rekonstruiše misaoni proces velikog nobelovca.

U određenom smislu, Dejan Stojiljković se već sada može smatrati srpskim Robertom Herisom, čiju pretpostavku da bi Borman nasledio Hitlera čak i citira u romanu.

Međutim, u publici sa najnižim kriterijumima negovorim pežorativno, čak naprotiv. Smatram da je Dejan Stojiljković ona vrsta pisca posle kog čitaoci imaju istinsku potrebu da odu korak napred i čitaju nešto kvalitetnije, što je bitna razlika u odnosu na druge bestselere koji su redom okrenuti najvulgarnijim tabloidnim sadržajima. U tom pogledu kontinuirana Stojiljkovićeva aktivnost je hvale vredna i zaslužuje punu podršku. Ako nije neumesno napraviti poređenje sa hvevimetalom, Dejan Stojiljković zauzima časno mesto Linkin Parka naše književnosti posle koga bi neko mogao da otkrije i Slayer.

Međutim, kako ovo roman dva autora - tu je i Kecmanović i KAINOV OŽILJAK je analogan saradnji Linkin Parka i Jay-Za. Nažalost, Vladimir Kecmanović u toj saradnji prolazi kao što je Jay-Z prošao onomad, ne dobija ništa kao pisac a gubi mnogo na autoritetu.

KAINOV OŽILJAK ostvaruje određenu sinergijsku vezu sa Kecmanovićevim libretom za priredbu povodom Oslobođenja Beograda. Naime, u oba slučaja Kecmanović kao nekada provokativni književnik i polemičar, poštovan u celom regionu zbog svog talenta a ne zbog satava, pristaje da pođe tragom Danka Popovića i KNJIGE O MILUTINU i da formuliše populističke dajdzeste istorije koji definitivno nisu u skladu sa njegovim mogućnostima.

Proces infantilizacije istorije i "mirenja narativa" raznih ideoloških pravaca u principu nije novost i deo je i izvorne i aktuelne rimejkovane "putinizacije", ali učešće Kecmanovića u takvom procesu je prilično iznenađenje, ako imamo u vidu njegov minuli rad. Prema njegovom tumačenju istorije ne želim da se odrečem ideološki, već pre svega u pogledu narativa koji konstruiše, a koji je kako rekoh infantilizujući.

Gledano iz vizure Kecmanovićevih mogućnosti, u meri u kojoj ih je iskazao TOP JE BIO VRELO ali i na način na koji ga obavezuje diploma Filološkog fakulteta, KAINOV OŽILJAK je prilično smeće i skoro pa izrugivanje kako Ivi Andriću tako i drugim znanjima koja Kecmanović poseduje. Najbolji rimer politikološkog analfabetizma recimo je opaska iz romana da se Jugoslavija mnogo naoružava iako je neutralna, uprkos aksiomu da su sve neutralne države naoružane do zuba (izuzev Irske) i to je nešto što on kao redovni politički komentator ne bi smeo da dozvoli.

S druge strane, takve proizvoljnosti su dopuštene Stojiljkoviću autodidaktu koji ni ne pretenduje da se obraća

publici sa visokim kriterijumima.

Stojiljkovi? sebi može da dozvoli ratne vidove infantilizacije istorije, od analogija koje su ?ak i Andri?u kao književnom junaku glupe (ali opet ostaju u romanum, valjda kao simbol Kecmanovi?evog kajanja) do političkih stavova junaka koji naprosto nisu bili svojstveni ljudima iz 1939. godine. Neki od dijaloga o Antisemitizmu, recimo, deluju potpuno apsurdno ako imamo u vidu opštui antisemitsku klimu toga doba a takvih "naknadnih pameti" ima još puno.

Ipak, paradigmatično je upravo to da Andri? kao književni junak ovog romana zapravo nijednom ne uspeva da dobaci do misli koja je originalna ili na bilo kom nivou visprema, i da je toga on sam kao književni junak svestan. Dakle, sam junak priznaje nedoraslost svojih kreatora.

Ruku na srce, najslabiji deo Andri?evog opusa i jesu njegova razmišljanja van proze, koja su mahom duboko ukorenjena u Opštem mestu.

Ukratko, najgore je prošao Ivo Andri? koji je više stojiljkovi?evski nego kecmanovi?evski obra?en . njegov um je pretvoren u jednu šematizovanu mašinu za naizmeničnu brigu i kreaciju, lišen ozbiljnih uvida i razumevanja situacije koje odstupa od klišeja. Kod Andri?a nema ni trunke sitnih idiosinkrazija po kojima je poznat ?ak i deci osnovnoškolskog uzrasta.

Dijalozi su kruti, stripovski po svojoj šematizovanosti a sveznaju?i narator koji završava poglavlja napetim nagoveštajima daljih dešavanja nije na nivou ne?ega što bi se o?ekivalo od Kecmanovi?a i svojstveniji je Stojiljkovi?u. Isto važi i za obavezne rekapitulacije situacije, onoga što je u njima paradokslano ili važno, što je opet deo Stojiljkovi?evog prosedea i obra?anja ?itaocu smanjenih mogućnosti zapažanja.

Od Kecmanovi?a bi se o?ekivalo da ?ak i kada piše bestseler o Andri?u to bude bliže Umberto Eku nego Milanu Nikoli?u. Neki delovi, kao recimo deonica sa "Anikom" su parodični u svojoj tintobrasovštini a degutantni u odnosu na Andri?evo delo, a u priličnoj meri se razlikuju i odnosu na tip bonvivanskog života koji je vodio Hajdrih sude?i po istorijskim izvorima.

Kecmanovi?eva sofistikacija se ose?a kroz jak uticaj italijanskog filma o nacizmu i seksualnosti, pre svih Lukina Viskontija, Line Vertmiller i Tinta Brasa a nažalost unosi premalo pismenosti Mirka Kova?a koji je Lordanu zafrani?u pisao scenarije za tu vrstu filmova. Da je bilo do Stojiljkovi?a, nacisti bi ostali kao negativci iz stripova.

Ako izuzmemo pominjanje Nemanje Luki?a u konfuzom, nedorečenom a opet vrlo važnom podzapletu o spasavanju jevrejskog profesora, ?ime se ovaj roman smešta u isti "univerzum" sa KONSTANTINOVIM RASKREŠ?EM, srećom ovde nema fantastike da ubrizga sterodiu u ovu treš-pripovest o Andri?u, iako ima magijskog realizma koji kod nas važi za pouzdan znak "umetničke pretenzije".

Zbog dva imena na koricama, KAINOV OŽILJAK se može posmatrati kao polupuna ili kao poluprazna ?aša. Optimistički gledano, ovo usavršavanje nacionalno-istorijskog ki?a i usavršeni naslednik KONSTANTINOVOG RASKRŠ?A predstavlja novi uspeh za Stojiljkovi?a.

Zanimljivo je me?utim da jedan od postulata bestselera ovog tipa još nije po?eo da se poštuje kod nas a to je se za dati novac dobije više stranica teksta. Ruku na srce, ovaj roman nije "prevara" kao Kecmanovi?ev SIBIR koji je sa udaranjem Entera došao do tačke da se pro?ita za jedno popodne. Ovde ima Entera ali ima i stojiljkovi?evskog "mesa", me?utim, kada se podvuče crta, ?italac ipak nije dobio onu količinu (kakve god) literarne supstance koju bi bestseler morao da nudi. Tako je publika koja malo ?ita, ciljna grupa ovog

romana, dobila romane koji su kratki, pa na kraju ?ita još manje.

Ilija Ili? says

Ocekivao sam mnogo više od ovog romana.

Volim sva tri prethodna romana Dejana Stojilkovi?a, nadao sam se da ?e i ovaj roman biti tako dobar.

Posebno zato što je glavni lik Ivo Andri?.

Sve u svemu nije loše, ali moglo je mnogo bolje.

Jasminka says

Do sada nisam ništa ?itala od nijednog od ove dvojice autora, pa tako nisam ni imala neka o?ekivanja od ove knjige. ?itala sam uglavnom pozitivne komentare i zbog toga sam se nadala da ?e biti zanimljivo. Nisam se prevarila, o?ekivanja su se ispunila u ve?oj meri. Interesantna ideja i dobra realizacija. Saznala sam dosta toga iz istorije što se ti?e Ive Andri?a, jer iako je glavna fabula fikcija, po?iva na stvarnim doga?ajima, negde sam pro?itala „mešaju se fikcija i mašta“.

Aprila 1939 godine poznati pisac dolazi u Berlin kao ambasador-poslanik Kraljevine Jugoslavije i li?no se susre?e sa Hitlerom da bi mu predao akreditive, strepe?i zbog tog susreta. Slu?ajno na zgarištu spaljenih knjiga ugleda knjigu koja nije uništena i pažljivo, da ga netko ne primeti, uzima je. To je knjiga pesama „Kainov ožiljak“, koje nemaju neku umjetni?ku vrednost i ?iji je autor porijeklom iz Bosne. Tada po?inje potraga za autorom Štefanom Krajskim, a pomaže mu nacisti?ki istražitelj Albreht Ditrih koji postaje prototip Andri?evog Kara?oza iz „Proklete avlije“ koju Andri? piše tih godina. Tokom istrage se upoznajemo sa istorijskim prilikama u nacisti?ku Nema?ku, pre svega oko potpisivanja Trojnog pakta 25 marta 1941 godine. Knjiga završava 7 aprila 1941 godine, nakon bombardovanja Beograda kada se Ivo Andri? vra?a vozom u razrušeni Beograd. Simpati?no i inrteresantno napisano, mada mi nije jasno zašto na po?etku knjige, kad je Ivo krišom uzeo knjigu sa zgarišta, stoji re?enica „Boj se ovna, boj se govna, a kad ?eš živeti?“ kao Andri?eva. I na kraju, dva citata:

„Kada je ?ovek mlad, ?ini mu se kako ga svaka muka koju preživi ?ini ja?im. I ?im muka pro?e, ose?a se ako ne baš snažnijim nego pre no što ga je snašla, a ono barem netaknutim. Kada po?ne da stari, me?utim, i kada telo po?ne da mu škripi, sa svakom novom nevoljom vra?aju mu se i sve stare, prividno pobe?ene, a zapravo samo privremeno pripitomljene muke. Bolovi istrošenog tela udružuju se s tim mukama, podse?aju?i ga da su telo i duša barem na ovom svetu jedno, i da je ograni?en broj udaraca koje mogu i koje im je su?eno da podnesu.“

„Istorija nema ose?aj za male stvari, male doga?aje i male ljude. Istorija je film montiran od krupnih kadrova. Knjiga napisana velikim slovima. Glasna, gotovo zaglušuju?a simfonija ljudske nesavršenosti, monumentalna kao Vagnerove opere.“

Lazar Jovanovi? says

Poput jednog od ?italaca koji je ovde ostavio svoj komentar, smatram da bi roman bio još bolji da je samo Stojilkovi? radio na njemu, te stoga samo ?etvorka. Ose?a se razlika izmedju poglavlja, kra?e re?enice i replike koje voli Kecmanovi? i koje nesumnjivo podse?aju na formu romana "Top je bio vreo". Ipak, zbog ideje, i odli?ne prilike da se nešto sazna i o ne-spisateljskoj strani života Iva Andri?a koja je malo poznata,

sve pohvale i preporuke.

Teodora says

page turner...loved it

Jovana Kokica Iveti? says

Jedna od najboljih knjiga o Andri?u. Stil sjajan! Kao da ju je sam Ivo pisao. Fenomenalna! Drži pažnju od po?etka do kraja.

Exitgirl05 says

Fantasti?na ideja i dobro razradjena. Pisana andri?evskim stilom naterae vas da se na momente zapitate da li ju je pisao sam Andri?. Jedna od onih knjiga koje vredi imati u ku?noj biblioteci i vra?ati joj se s vremena na vreme.

Kristijan says

Ostavio sam malo da se slegnu utisci, pa tek sada pišem komentar.

Ovaj roman je pokušaj poigravanja istorijom, fikcijom i autorstvom i uistinu je šteta što njegovi potencijali nisu u potpunosti iskorišteni. Slažem se sa nekima koji su rekli da bi verovatno roman bio bolji da ga je samo jedan od pisaca napisao. Ne bih da olako stanem na Stojiljkovi?evu stranu jer od Kecmanovi?a nisam još ništa ?itao, ali mi se ?ini da je od svih Stojiljkovi?evih romana ovaj dobio najslabiju ocenu od mene. Možda bi mi se više svideo da ga je napisao u onom svom ve? poznatom stilu (Nemanja Luki? proviruje iz ponekog ugla romana ali avaj Stojiljkovi? se kontrolisao...).

Sama ?injenica da sam roman ?itao popri?no dugo govori u prilog mojoj odluci da romanu dam osrednju ocenu. Ima tu interesantnih momenata, tema je sama po sebi veoma intrigantna i lepa je ta intertekstualnost sa Andri?em. Andri?, kao lik, deluje veoma ljudski (usudi?u se da kažem kako deluje i grešno), ali je moju pažnju više privukao Vauhnik.

Puno potencijala, ali i puno propuštenih prilika. Trojka.

Andrea says

Na samom po?etku knjiga mi se ?inila veoma interesantno. Istorijska fikcija nije nešto što ina?e ?itam ali odlučila sam da dam priliku ovom djelu, jer je sama radnja izgledala zanimljivo. Me?utim, moj utisak o knjizi jasno se da vidjeti iz ?injenice da mi ej trebalo ovoliko vremena da 335 strana pro?itam. Knjiga nije ništa posebno i zainteresovanost se gubi ubrzo, sam lik Andri?a je izuzetno dosadan i uštogljen (mada, vjerovatno je i bio takav u pravom ?ivotu). ?ak ni plot twist, koji je došao bukvaalno pred sami kraj, pa nije bilo ni vremena da se on uzme u obzir, nije pomogao ovoj knjizi. Ne proporu?ujem, sem ako vam se ?ita,

radite šta želite.

Nani says

Drinking game: svaki put kad naletite na “poslanik Andri?” ili re?enicu na nema?kom, vi trznite nešto.

Isidora says

Slozila bih se sa prikazom Dimitrija Vojnova...zaista sam zeleda da mi se ovaj roman dopadne, medjutim, on je citav niz nedorecenosti, nedovrsenosti, neispunjenih ocekivanja. Prikaz na poledjini knjige obecava mnogo, a u samom romanu nema ni 10 % nagovestenog, zbog cega mi je veoma zao....mnogo nesrecno nabacanih demonstracija erudicije i pokusaja intertekstualnih povezivanja, slab dozivljaj i snaga celine, gotovo karikaturalno iskoriscen glavni lik Andrica, svega nedovoljno, nedovrseno, nepotpuno. Ukratko, jedan dobar KONCEPT, fina zamisao, ali rezultat traljav.

Sesili Li says

Ne znam zašto sam uopšte pomislila da bi ovo mogla da bude dobra knjiga.

Jelena Blagojevic says

Odlu?ila sam da napišem svoje mišljenje o romanu "Kainov ožiljak", koji su napisala dvojica autora, jedan Nišljia, i jedan Sarajlija, naravno, u pitanju su Dejan Stojiljkovi? i Vladimir Kecmanovi?. Razmišljala sam da li da napišem ono što mislim, jer mi književnost nije struka, ali potakao me je veliki broj negativnih komentara. Meni se, kao laiku i ljubitelju književnosti, Andri?a i istorije ovaj roman svideo. Nisam stru?na kao Dimitrije Vojnov, ili kao drugi ?itaoci koji ?e se baviti ili se ve? bave književnoš?u, ali, ipak sebe ne smatram plitkom osobom niti istorijski neukom, kako neko re?e, da bi mi se ovaj roman svideo kao laka zabava, jer ga, zaista ne smatram takvim štivom. Naprotiv. Kako su autori sami za sebe rekli, razli?itosti temperamenta i stila pisanja su se tokom rada na ovom izuzetno zanimljivom romanu polako približavale, pretapale u sli?nosti i krajnji rezultat je izuzetno zanimljiv roman o diplomatskoj službi našeg jedinog Nobelovca, Ive Andri?a u Berlinu, pred sam po?etak II svetskog rata. Kako je svoje dane u Nema?koj provodio doktor istorije, diplomata od karijere, Ivo Andri?? Šta ga je navelo da iz pepela jedne od mnogobrojnih nacisti?kih loma?a, na kojoj su gorele hiljade i hiljade stranica najve?eg književnog blaga, spase zbirku, kako ?e se kasnije ispostaviti loših pesama intrigantnog naslova "Kainov ožiljak". Šta se dogodilo autoru ovog lošeg štiva, nema?kom nacisti, austrijskog porekla za koga su svi, uklju?uju?i i pukovnika Vauhnika, vojnog atašea i Andri?evog saradnika, bili uvereni da je nestao u No?i dugih noževa. Da li je? O ?emu je razmišljao naš budu?i Nobelovac nakon susreta sa Hitlerom? Šta je rekao Geringu? Kako je samo jedan poziv na ru?ak uticao na poigravanje sa sudbinom, sopstvenom prošloš?u, sopstvenom sudbinom, i stvaranje jednog od najboljih doma?ih književnih dela- " Proklete avlije" , dok se kneževski namesni?ki par priprema za dolazak u Berlin. Stojiljkovi? i Vladimir Kecmanovi? nas kroz ovu pri?u vode

bez suvišnog detaljisanja, događaji se na stranicama smenjuju filmskom brzinom, a knjiga drži nepodeljenu pažnju od korice do korice, dok veoma vešto poput finog tkanja paukove mreže, autori pletu jednu izuzetno napetu, intrigantnu priču koja će svakog čitaoca naterati da "Kainov ožiljak" pročitaju u dahu. Ponavljam, možda nisam dovoljno stručna, ali, kao neko ko ima književne pretenzije, mogu samo odličnom ocenom da ocenim i ovaj roman i njegove autore, kojima ne manjka ni obrazovanja, ni elokvencije, ni duhovitosti. Pišući osvrt o knjizi "Zavet heroja", napisala sam da je Slaviša Pavlović jedan u nizu "zlatnih momaka" naše književne scene, a Dejan Stojiljković i Vladimir Kecmanović su svakako predvodnici tog novog književnog talasa, koji se izdvajaju svojim pripovedačkim darom i stvaralačkim talentom.

Milan Trpković says

Roman je odličan, ali moja ocena je ipak 4 (samo zbog delova koje je pisao Kecmanović). Poštujem i cenim oba pisca, ali smatram da bi roman bio za nijansu bolji da je samo Stojiljković radio na njemu. U svakom slučaju, topla preporuka svima koji vole istorijske trilere sa elementima politike i diplomatije.

Miroslav Mlinarek says

Dobra ideja i dobar pokušaj poigravanja istorije sa fikcijom, ali na žalost ne tako dobar krajnji produkt. Nakon čitanja, ostaje utisak da bi knjiga bila mnogo bolja kada bi je Stojiljković sam napisao. U nekim delovima je stil pisanja baš, baš loš. Tu pre svega mislim na gradnju dijaloga. Ukupnu sliku o ovoj knjizi nije uspela da izvuče ni epizodna uloga junaka Konstantinovog raskršća, Nemanje Lukića. :) Možda da autori Kainovog ožiljka ipak, više ne pokušavaju ovakve zajedničke "eksperimente". Ipak, mora se odati priznanje autorima na hrabrosti da čitalačskoj publici prikažu Andrića, koga velika većina poznaje samo iz čitanki osnovnih i srednjih škola, na jedan sasvim drugačiji način.
